

ПОМОГНАХМЕ.

Днесъ весело излѣзохме отъ училището на улицата и си тръгнахме къмъ дома.

До една къща на главната улица бѣха се събрали много дѣца. Тѣ заграждаха едно момченце, което плачеше, и го разпитваха нѣщо. Азъ се приближихъ до това момченце и го запитахъ защо плаче.

То избърса сълзитѣ съ юмрука на ржката си и ми казваше, какъ баща му го изпратилъ до единъ търговецъ да купи нѣщо, като му далъ пари.

И то съ плачъ бръкна въ джоба на панталонитѣ си, та показва една голѣма дупка.

— Ето отъ дѣ сж излѣзли паритѣ, а тѣ бѣха много : два лева и 50 стотинки !

Азъ и други мои другарки отъ първи класъ като изслушахме, каквото ни разказа момченцето и като го гледахме какъ плаче, смилихме се надъ него.

— Какво ще прави то, ако не си намѣри изгубенитѣ пари ? помислихъ азъ.

Анка Петрова *прѣдложи* да му съберемъ пари, като продадемъ гривнитѣ си, и тя първа изхлу нейнитѣ гривнички.

Така направихме и ние. Събраха се около три лева. Дадохме ги на момченцето, което рече:

— Благодаря ви ! Никога нѣма да забравя тази добрина !

Послѣ то се усмихна отъ радостъ, и като стисна паритѣ въ ржката си, тръгна да изпълни поржката на баща си.